

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Велико Търново, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи март
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА

в присъствието на прокурора К. Й. Л.

като разгледа докладваното от КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600054 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искане за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 228/2021 г. на Окръжен съд – Габрово, подадено от адвокат Р.Б. в качеството на защитник на осъденото лице АЛ. М. М.. Посочени са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК в подкрепа на основанието по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК. Изложени са оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, включително и такива с характер на абсолютни процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 и т. 3 НПК – липса на мотиви и незаконен съдебен състав при разглеждане на делото от първата инстанция. Сочи се, че са нарушени съдопроизводствените правила от решаващите съдилища във връзка с формирането на вътрешно убеждение. Допуснато било ограничаване на процесуалните права на страните, поради освобождаването им от съдебно заседание. Наведени са оплаквания, че при анализа на доказателствената съвкупност са били коментирани свидетелски показания, които не са били приобщени по надлежния ред. Несъобразено с процесуалните правила било и прочитането на обясненията на подсъдимия М. М.. Оплакването за нарушение на материалния закон е бланкетно, като не се обосновава с конкретни доводи и оплаквания. Сочената явна несправедливост на наложеното наказание се подкрепя с обстоятелства относно личността и семейното положение на осъденото лице. Направено е искане за отмяна на решението на

въззивния съд и присъда на първостепенния съд, като се върне делото за ново разглеждане от друг съдебен състав. В условията на алтернативност се иска оправдаване на осъденото лице в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или се намали наложеното наказание лишаване от свобода към минималния предвиден размер от три месеца.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура оспорва основателността на искането, като предлага същото да се остави без уважение.

Адвокат Р.Б., упълномощен защитник на осъденото лице АЛ. М. М., поддържа искането и излага съображения в негова подкрепа. Моли същото да се уважи.

Осъденото лице АЛ. М. М. поддържа казаното от защитника. В правото си на последна дума моли за справедливост.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на наведените в искането основания за възобновяване на делото в пределите на правомощията си по чл. 347 НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, който не е проверен по касационен ред. Искането е направено от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 НПК и е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 НПК. От съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК. Разгледано по съществото искането е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260034 от 24.06.2021 г. по НОХД № 167/2020 г. на Районен съд – Габрово подсъдимият АЛ. М. М. е признат за виновен в това, че през периода 01.02.2012 г. – 28.02.2012 г. в гр. Габрово при условията на продължавано престъпление и повторност в немаловажен случай след предварителен сговор със С. С. А. и М. М. М. чрез използване на МПС, отнел чужди движими вещи – 13 бр. телени сита с дължина 25 м. и широчина 1 м., 7 бр. поцинковани телени сита с дължина 20 м. и широчина 1 м., 10 бр. телени сита с дължина 20 м. и широчина 1 м., 21 бр. рула от телена стоманизирана мрежа с диаметър на всяко руло 600 мм. и 5 бр. рула от поцинкована телена мрежа на обща стойност от 8180.35 лв. от владението на И. Д. Р., без негово съгласие и с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1, т. 5 и т. 7 във вр. с чл. 194, ал. 1 във вр. с чл. 28, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 НК е осъден на една година лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

На основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наложеното на подсъдимия АЛ. М. М. наказание лишаване от свобода в размер на седем месеца по НОХД № 900/2011 г. на Районен съд – Габрово, което да се изтърпи при първоначален

общ режим.

С решение № 11 от 27.01.2022 г. по ВНОХД № 228/2021 г. на Окръжен съд – Габрово е изменена присъдата по НОХД № 167/2020 г. на Районен съд – Габрово в нейната санкционна част и в частта за разноските, като е намалено наложеното наказание на А.М. от една година лишаване от свобода на шест месеца лишаване от свобода на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК. Подсъдимият М. е осъден да заплати направените разноски по делото в размер на 17.67 лева по сметка на ОД на МВР Габрово и 6.67 лева по сметка на Районен съд – Габрово.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 1, т. 1 НПК е влязло в сила от момента на постановяването му.

На първо място следва да се разгледат оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наложеното наказание могат да бъдат решени, само ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са допуснати съществени нарушения на същите, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

При извършената проверка от настоящата инстанция такива нарушения не се констатира, поради което оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК е лишено от основание. В случая липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд. Последният в рамките на проведеното пред него съдебно производство и при постановяване на атакуваното решение също е съобразил дейността си с изискванията на процесуалния закон. В съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК са допуснати и събрани доказателствата, необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 НПК. Видно от мотивите на постановеното решение, вътрешното убеждение на въззивната инстанция относно приетите за установени фактически положения е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 НПК въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният съд в обхвата на правомощията си по чл. 314 НПК е извършил цялостна проверка на правилността на присъдата и в съответствие с чл. 339, ал. 2 НПК е обсъдил доводите, изложени в подкрепа на наведените оплаквания във въззивната жалба. Ето защо липсва порок при формиране на вътрешното убеждение на решаващата въззивна инстанция, като мотивите на решението удовлетворяват изискванията на процесуалния закон, поради което оплакванията за нарушения в този смисъл се явяват напълно неоснователни.

Неоснователно се явява и оплакването за незаконен съдебен състав при

разглеждане на делото от първоинстанционния съд. Същото е аргументирано с твърдение за основание за отвод на съдията-докладчик и председател на съдебния състав, поради наличие на предубеденост, тъй като същият е постановил Определение по ЧНД № 442/2012 г. на Районен съд – Габрово, с което е допуснато обезпечение в полза на държавата чрез налагане на запор по реда на чл. 72 НПК. Цитираното определение е постановено единствено по отношение осъдения М., като мотивите не засягат искателя М. и съпричастността му към извършеното престъпление. Освен това следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 391, ал. 1 ГПК, която е приложима в случая, изисква обезпечението да бъде допуснато, когато искането е подкрепено с убедителни писмени доказателства или ако бъде представена гаранция. С оглед спецификата на отправеното искане, представителят на прокуратурата, инициращ това производство, не може да предостави гаранция, поради което за допускане на обезпечението решаващият съд следва да обсъди наличието на убедителни писмени доказателства. В изпълнение на това си правомощие първоинстанционният съд в производството по допускане на обезпечение е изложил мотиви, които според защитата сочат на неговата предубеденост. Последното не може да бъде споделено, тъй като определенията, с които съдът се произнася по реда на чл. 72 НПК не попадат в кръга на съдебните актове, изброени в чл. 29, ал. 1, т. 1 НПК, при постановяване на които е налице абсолютно основание за отвод. В настоящия случай не беше установено и основание, което би могло да съставлява причина за съмнение в непредубеденост на съдебния състав по смисъла на чл. 29, ал. 2 НПК. Без наличието на такива конкретни обстоятелства, чрез които да се прояви пристрастността на съда, не може да се презумира неправилно осъществяване на процесуалната му функция.

Оплакването, че са нарушени правилата за участие на страните в съдебно заседание, тъй като въззивният съд неправилно е освободил защитниците на другите двама подсъдими по делото, както и подсъдимия М. също не може да бъде уважено. Настоящата инстанция проверява постановеното въззивно решение само по отношение на осъдения, по чието искане е образувано извънредното производство. Това принципно положение е израз на контролно-отменителните правомощия на съда в производството по Глава XXX III от НПК. В този смисъл възражението за ограничаване на процесуалните права на другите подсъдими, които не са страни в настоящото производство, се явява недопустимо и като такова не следва да бъде обсъждано.

В контекста на оплакването по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК са и доводите за допуснати нарушения в доказателствената дейност на решаващия въззивен съд. Неоснователно е наведеното оплакване, че при анализа на доказателствената съвкупност от същия са били коментирани показанията на свидетеля В. Т., които не са били събрани по надлежния ред. Видно от протокола от проведеното съдебно заседание на 24.06.2021 г. в хода на първоинстанционното производство е проведен

разпит на свидетеля В. Т. при спазване на принципа за непосредственост, съобразно изискванията на чл. 18 НПК, като доказателственият материал е събран лично от компетентния съд в изпълнение на процедурата по чл. 280 НПК. Свидетелят е разпитван и в хода на досъдебното производство, чийто показания се намират на л.99 от ДП. Ако се констатира съществени противоречия между тях и дадените такива в хода на съдебното следствие или свидетелят твърди, че не се спомня обстоятелствата, относно които е свидетелствал, показанията му от ДП е следвало да се приобщят по реда на чл.281 ал.5 НПК при съгласие между страните, а при липса на такова по реда на чл.281 ал.4 вр. ал.1 т.1 и 2 пр.2 НПК. В случая неправилно е отказано прочитането им от съда. Следователно в първоинстанционното и въззивно производство не са приобщени дадените показания от св.Теофанов в ДП, които обаче не са и коментирани в мотивите на актовете им. Обсъдени са само определени факти, посочени в свидетелските му показания, дадени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, поради което е неоснователно наведеното оплакване.

Неоснователно е и оплакването за незаконосъобразно приобщаване на обясненията, дадени от подсъдимия М. в хода на ДП. Същото е наведено и пред въззивната инстанция. В отговор следва да се посочи, че видно от материалите по делото е, че в хода на съдебното следствие пред първата инстанция на 24.06.2021 г. е проведен разпит на подсъдимия М.. Същият е заявил, че не си спомня, като поддържа това, което е казал при разпита си пред съдия. Направено е искане от прокурора за прочитане на дадените обяснения от подсъдимия М. по реда на чл.222 НПК. Същите са приобщени към доказателствената съвкупност по делото по реда на чл. 279, ал. 1, т. 4, пр. 2 НПК. След прочитането им, подсъдимият М. е потвърдил казаното от него в ДП. Следователно при разпита си в хода на съдебното следствие М. е заявил, че не си спомня обстоятелствата относно извършване на деянието и за които е дал обяснения по реда на чл.222 НПК в ДП. Съдът е уважил искането на прокурора за прочитане им. В мотивите на определението не е посочено нито правното основание, а така също и че подсъдимият твърди, че не си спомня обстоятелствата относно, които е разпитван, което налага приобщаването им по този ред. Налице е неприцизност от страна на председателя на съдебния състав при ръководене на съдебното заседание. Настоящият състав на касационния съд счита, че този пропуск не може да се приеме за съществено нарушение на процесуалните правила, което да води до незаконосъобразност при изпълнение на задълженията по чл.14 НПК от решаващите съдилища.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1. т. 1 НПК. С оглед липсата на конкретни доводи в подкрепа на това оплакване, настоящата инстанция намира за достатъчно да посочи, че при приетите за установени фактически положения въззивният съд е достигнал до законосъобразен и обоснован извод, че с деянието си подсъдимият М. е осъществил всички обективни и субективни признаци на състава на престъплението по чл. 195, ал.

1, т. 4, пр. 1, т. 5 и т. 7 във вр. с чл. 194, ал. 1 във вр. с чл. 28, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

На следващо място не се констатира и релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК. Определеното наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК шест месеца лишаване от свобода е под минималния размер, предвиден в санкцията на чл. 195, ал. 1 НК. При индивидуализацията му въззивният съд е обсъдил отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. Като отегчаващи отговорността обстоятелства са приети извършването на инкриминираното деяние от М. само един ден след като с влязла в сила присъда му е било е наложено наказание лишаване от свобода за друга квалифицирана кражба, значителната стойност на отнетите вещи, множеството квалифициращи признаци и проникването в помещенията на пострадалия общо четири пъти. Отчетени са смекчаващи отговорността обстоятелства, които са тежкото семейно и финансово положение на М., трудовата му заетост, добрите му характеристични данни и оказаното от него съдействие за установяване на обективната истина.

Въззивният съд е взел предвид и наличието на едно изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, а именно изтеклият срок от десет години от привличането на лицето в качеството на обвиняем до постановяването на окончателен съдебен акт, който срок се явява несъобразен с изискванията за разглеждане на делото в разумен срок по смисъла на чл. 22, ал. 1 НПК и чл. 6 КЗПЧОС. Съобразено е, че за така продължилото производство М. не е допринесъл със свои действия и тази продължителност не съответства на фактическата и правна сложност на случая. Така изложените обстоятелства са правилно оценени в тяхната съвкупност при индивидуализацията на наложеното наказание и тяхното наличие не води до налагане на по-леко по размер наказание лишаване от свобода. По изложените съображения настоящият състав не намери основание за корекция на наказанието, като го намира за справедливо, отмерено при съблюдаване тежестта на инкриминираното деяние и личността на осъдения. Същото е и в съответствие с визираните цели в чл. 36 НК.

С оглед изложените съображения, настоящият състав на Апелативния съд приема, че направеното искане за възобновяване на наказателното производство от осъдения М. се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложените съображения и по аргумент от чл. 425 НПК, Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице АЛ. М. М. за

възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 228/2021 г. на ОКРЪЖЕН
СЪД – ГАБРОВО.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____